

Het proces – de doofpot

lezen: Matteüs 28:11-15

Eén engel! En de geharde Romeinse soldaten gaan compleet onderuit. Enkelen van hen weten nog hun geschonden moed bij elkaar te schrapen en rennen – zo snel als hun Romeinse uitrusting het hen toelaat – naar de stad. Nee, niet naar Pilatus. Ze bonzen op de deuren van het paleis van de hogepriesters! Daar doen ze verslag van hun onthutsende nieuws. Het woord dat Matteüs gebruikt ... klinkt als evangelie, goed nieuws. Opvallend: Romeinse soldaten worden de eerste getuigen van de opstanding. Ze hebben het immers 'live' meegemaakt.

Annas, Kajafas en de andere hogepriesters kunnen er niet omheen: 'Het graf is leeg! Jezus is opgestaan? Hij is dus werkelijk de Mensenzoon?'

En toch weigeren ze te geloven. Nee, niet het verhaal van de soldaten. Dat geloven ze meteen. Maar ze weigeren er de conclusies uit te trekken. Het brengt hen niet tot berouw en tot geloof in de Mensenzoon. Hun enige reactie is: 'Dit mag niet uitkomen! Dit moet in de doofpot!'

Schokkend is wat er dan gebeurt. De waarheid van de opstanding wordt 'vermoord'. De soldaten moeten zeggen dat ze in slaap zijn gevallen, allemaal! En dat toen de leerlingen van Jezus zijn lichaam uit het graf hebben genomen. En dat daarom het graf léég is!

Maar zullen de soldaten daar geen problemen mee krijgen? Een Romeinse wacht, die op zijn post in slaap valt, tekent daarmee zijn eigen doodvonnis.

Ook daar weet Kajafas wel een oplossing voor. Hij zal de prefect wel bewerken om een oogje dicht te knijpen.

En aldus wordt er in het geheim besloten. De doofpot is een feit!

Met een flinke som geld op zak worden de soldaten op weg gestuurd om te liegen. Zouden de mensen hen geloofd hebben?

Overtuigend is blijkbaar het verhaal van de Romeinse soldaten wel geweest. Ze zullen zoiets gezegd hebben als:

'We zaten bij een vuurtje, want het kan knap koud zijn, tegen het vriespunt aan. Kunnen wij het helpen dat we in slaap zijn

gevallen? Wat is er trouwens voor spannends aan, het lichaam van een dood mens te moeten bewaken?

Maar toen de haan kraaide en wij in de vroege ochtend wakker werden zagen we dat het zegel van de hogepriester was verbroken. De zware sluitsteen van het graf was opzij gerold. Het rotsgraf was geopend.

Natuurlijk zijn we direct op onderzoek uitgegaan. We zijn het rotsgraf binnengegaan. Maar het lichaam van die dode rabbi uit Nazaret was verdwenen. Weg. Foetsie. Geen enkel spoor te zien.

Het moeten wel de leerlingen van Jezus zijn geweest. Zij hebben natuurlijk zijn lichaam geroofd om Hem elders te kunnen begraven. We weten het zeker. Wie anders heeft hier belang bij?’

Het is het nieuws van die dag in Jeruzalem. Iedereen wil het maar wat graag geloven, de verklaring van de Romeinse soldaten. Matteüs schrijft – zo’n 30 jaar later: “En tot op de dag van vandaag doet dit verhaal onder de Joden de ronde.”

Hun list is dus geslaagd. De geestelijke leiders van het Joodse volk kunnen weer opgelucht ademhalen. Het feit van de opstanding van de Mensenzoon zit veilig in de doofpot. Het heeft hen weliswaar een flinke zak met geld gekost, maar dat hebben ze er graag voor over.

Geen grafsteen, geen hogepriesterlijk zegel, geen groep Romeinse bewakers kunnen voorkomen dat ‘op de derde dag’ de profetische woorden van Jezus in vervulling gaan: “Want zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van een grote vis zat, zo zal de Mensenzoon drie dagen en drie nachten in het binnenste van de aarde verblijven.” (Matteüs 12:40)

Na drie dagen. In de Bijbel is de derde dag altijd belangrijk. Op de derde dag grijpt de hemel, grijpt God zélf in. De opstanding op de derde dag is een feit. Kijk maar, het graf is leeg.

Als je de waarheid niet als een feit wilt aanvaarden ... moet je wel liegen. De dure leugen van de Sadduceeën is voor ons het bewijs van de echtheid van de opstanding. Jezus, de Mensenzoon, ís opgestaan. Nu vangt het nieuwe leven aan!